

Yol iki görünüyor

Dünya hayatı iki yol üzeredir. Biri Cebraîlî; Zât-ı Akdes'den gelen vahyi semavîyi mümtaz kullarına inzal, diğeri İblisî ki ona tabi olanlara lümmesini ilkâ ederler.

Kıyamete kadar bu merkezden farklı isimlerle tezahür ederek gelmiş ve geliyorlar.

Kâh İbrahim ile Nemrud, ya Davut-Callut, bazen Musa ile Firavun şeklinde görünen yollar, son asırda; İsevîlik-Deccaliyet, Mehdiyet-Süfyaniyet vasfında; tevhid ve ehadiyet ile dalâlet ve inkâr suretinde devam edegeliyor.

Bütün küfürler açıktan, yani eski harpler gibi meydanda iken, Ahirzaman muharebesi ise merdane olmayıp fitneler suretiyle; bütün zamanların toplamından fazla bir şeytanî siyasetle perde arkasına çekildi. Zındıka, suret-i haktan görünerek şeytanı bile imrendirecek fitne ateşlerini yaktılar.

İnkâr-ı uluhiyet ve din-i Muhammediye'yi (asm) tağyir, şahıs ve gruplardan, şahs-ı maneviyeye geçtiğinden izâlesi de müşkül oluyordu.

İşte bu sebeple Ahirzaman Peygamberi (asm) ta 1400 sene evvel hadis telgraflarıyla yüzlerce ikazı, ümmetini muhafaza için asrımıza göndermişti.

İşte onların en mühimlerinden; "Hz. Adem'den kıyamete kadar Deccal'den daha büyük bir hadise, bir fitne yoktur."(Müslim, Fiten: 126)

Neden dahası yoktur denilse; "Bir kısım ehl-i tahkik İmam-ı Ali'nin (ra) dediği gibi demişler ki: Onların Deccal'ı Süfyan'dır. İslâmlar içinde çıkacak, aldatmakla iş görecektir. Kâfirlerin Büyük Deccal'ı ayırdır. Yoksa Büyük Deccal'ın cebr ve ceberrutu mutlakına karşı itaat etmeyen şehid olur ve istemeyerek itaat eden kâfir olmaz, belki günahkâr da olmaz."

İşte tam da meselemize ışık tutacak derûnî bir izah. Global ölçekte Deccalizm büyük görünse de, açıktan ve karşıdan geldiği için çok tahribat yapmasına rağmen "Tabiat Risalesi" elmas kılıncıyla en fazla 60 sene dayanabildi ve 1990'da Cehenneme yuvarlandı gitti.

"Çünkü Allah'ı inkâr etmek, kâinatı inkâr etmek kadar akıldan uzaktır. Umum değil, belki ekser insanlarda dahi vukuunu akıl kabul etmez. Kâfirler Allah'ı inkâr etmiyorlar, yalnız sıfatında hata ediyorlar."

SÜFYANİYET

Amma süfyaniyet ise; asırlarca Kur'ân hükümlerine göre idare edilmiş bir millette açıktan hükmünü icra edemezdi.

Dışarda meydan muharebesi resmî ilânatıyla açıldığı hengâmede, içerde de aynı merkezli infilâk ve inkılâp tohumları atılıyordu bir bir.

Önce Şer’iye ve Evkaf Vekâletinin lağvı, Tevhid-i Tedrisat Kanunu, kızla erkek mekteplerinin birleştirilmesi, hilâfetin kaldırılması, tekke-zaviye ve medreselerin kapatılması gibi, bin senede tesis edilen İslâmın temellerine dinamit koyuluyor ve kıyametin gelmesine zemin hazırlanıyordu.

Diğer yandan Cebrailî yolun ve zamanın en son sesi de “İ’cazı Kur’ân’ı beyan et” emri gereği;

“Kur’ân’ın sönmez ve söndürülmez manevî bir güneş hükmünde olduğunu, ben dünyaya isbat edeceğim ve göstereceğim!” dediği için Hz. Peygamberin (asm); “Cenâb-ı Hak onun hatırı için bir gün dahi olsa dünyanın ömrünü uzatır” buyurduğu ahirzaman vazifeli arz-ı endam ettiğinden Süfyaniyet’i rahatsız etmişti.

Yolunu kesmek için gelen bütün teklifleri reddettiğinden silâhlar çekilmişti.

Daha ilk çarpışmada geri adım atan süfyaniyet; yeni hamlelere (döğüşte geri adım atan adamın, yeni saldırı için kuvvet kazanması gibi) zemin hazırlamak, sinsî planları hayata geçirmek için tarziye veriyordu.

Sun’î isyanlar, fail-i meçhul cinayetler, sürgünler, idamlar ceberrut bir düzenin figürleri ve yap-bozları sahne alırken; bütün hamiyetperverleri bertaraf, sindirme, diz çöktürme ve biat ettirme evresinde; “Onu gördüğünüzde siyasetle mukabele etmeyin” emrini bilmeyenler ve Onu tanıyamayanlar istemeyerek de olsa bu filmin figüranı oldular.

Ancak tanıyan, bilen ve bildiren ve hiçbir oyuna gelmeyen biri vardı. Doğmadan öldürmek için bütün tahriklere, sürgünlere rağmen; topuzla değil ancak Nur’la boyun eğmiyor, vazifesi ve aldığı kudsî emirler gereği Rabbini zikrediyordu;

“Bak şu Allah’ın rahmet eserlerine, yeryüzünü ölümünün ardından nasıl da diriltiyor” diyerek bir doğumu müjdeliyordu.

Varsın iblisîler hidrojen bombasıyla sun’î kışlar getirsinler. O sürgünleri sılaya, zindanları medreseye çevirmişti bir kere.

Yollar kışa rastgelse de, bahar geliyor, gelecek...

Ömer Faruk ÖZAYDIN